

Rok 1913.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część LXIV. — Wydana i rozesłana dnia 15. sierpnia 1913.

Treść: (161—164.) 161. Rozporządzenie celem wykonania ustawy z dnia 7. maja 1874 o dodatkach do funduszu religijnego za dziesięciolecie 1911 do 1920. — 162. Obwieszczenie, dotyczące koncesjonowania wązkotorowej kolejki w Celowen i okolicy. — 163. Rozporządzenie, którem zmienia się rozporządzenie Ministerstwa rolnictwa z dnia 9. stycznia 1904, dotyczącego okręgów i siedziby rewirowych urzędników górniczych. — 164. Rozporządzenie, którem zabrania się dowozu i przewozu niektórych towarów i przedmiotów z Rumunii, a względnie ogranicza ten dowóz i przewóz.

161.

Rozporządzenie Ministra wyznań i oświaty oraz Ministra skarbu z dnia 29. lipca 1913

celem wykonania ustawy z dnia 7. maja 1874, Dz. u. p. Nr. 51, o datkach do funduszu religijnego za dziesięciolecie 1911 do 1920.

Przy wymiarze datków do funduszu religijnego za dziesięciolecie 1911 do 1920 należy aż do dalszego zarządzenia stosować analogicznie postanowienia rozporządzenia ministeryalnego z dnia 21. sierpnia 1881, Dz. u. p. Nr. 112, uwzględniając przytem następujące zmiany:

W miejsce przytoczonego w § 2., ustęp 2. reskryptu Ministerstwa skarbu z dnia 26. lipca 1880, Dz. u. p. Nr. 102, ma wejść rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 10. października 1910, Dz. u. p. Nr. 186, dotyczące zeznawania majątku, podlegającego równoważnikowi należitości za VII. dziesięciolecie.

Obliczenie dochodu, które ma być przedsiębiorane po myśli § 4. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 21. sierpnia 1881, Dz. u. p. Nr. 112, winno odbywać się w ten sposób, że odnośne zeznanie ma podawać stan dochodów i wydatków w roku, poprzedzającym początek okresu wymiarowego.

Dochód z gruntu oraz dochód, płynący z płodów przyrody, należy wstawić według dat katastralnych, które mają być obliczone dla podatku gruntowego.

Dochód z przedsiębiorstw przemysłowych (§ 6., ustęp 2.) winno się w ten sposób obliczyć, że dochód ten należy przyjąć w dwudziestokrotnej wysokości sumy przeciętnej podatku zarobkowego, zapłaconego od poszczególnego przedsiębiorstwa w latach 1908 do 1910, a to bez doliczania pobranych przy nim dodatków.

Jeżeli jednak przedsiębiorstwa przemysłowe są w dzierżawie, należy uzyskany z nich czynsz dzierżawny zeznać jako dochód.

Na równi z wydatkami na asekurację, wymienionymi w § 9., punkt 3., wspomnianego rozporządzenia ministeryalnego, należy uważać także opłaty za ubezpieczenie od wypadków, na wypadek choroby i datki emerytalne, które obowiązany do płacenia datków do funduszu religijnego winien uiszczać na zasadzie zobowiązania, ciążącego na nim według ustawy.

Opłaty za ubezpieczenie, uiszczane na pokrycie tych roszczeń o odszkodowanie, które mogą w danym razie powstać na rachunek obowiązującego do opłaty datku do funduszu religijnego z powodu odpowiedzialności ustawowej za wypadki w przedsiębiorstwach przemysłowych, nadają się tylko wówczas do policzenia przy datku do funduszu religijnego, jeżeli obowiązany do jego opłaty zrzeknie się równocześnie prawa żądania, aby sama kwota odnośnego

odszkodowania była zaliczona do datku do funduszu religijnego. Zezwolenie na policzenie takich opłat ubezpieczeniowych zależy w każdym poszczególnym wypadku do decyzji Ministra wyznań i oświaty.

W miejsce postanowienia § 9., punkt 6., wchodzi następujące zarządzenia:

W razie, jeżeli poszczególne osoby duchowne lub zakłady uczynią w ten sposób zadość ciążącemu na nich obowiązкови ubezpieczenia, polegającemu na ustawie z dnia 16. grudnia 1906, Dz. u. p. Nr. 1 z roku 1907, że przyjmą na siebie w umowach zastępczych obowiązek wypłacania emerytury swym funkcyjaryuszom, można żądać policzenia odnośnych emerytur jako pozycyi wydatków tylko pod tym warunkiem, jeżeli dotyczące umowy uzyskały obok zatwierdzenia Ministra spraw wewnętrznych, wymaganego według § 67. powołanej ustawy dla umów zastępczych jako takich, także zatwierdzenie władzy krajowej.

Tak samo można tylko wtedy żądać policzenia darów z łaski i wsparć, polegających na zobowiązaniach ustawowych, tudzież pensyi, wypłacanych takim funkcyjaryuszom, co do których nie ma obowiązku ubezpieczenia pensyjnego po myśli powołanej kilkakrotnie ustawy, wreszcie policzenia premii, uiszczanych na ubezpieczenie pensyjne dla takich funkcyjaryuszy, jeżeli władza krajowa udzieliła specjalnego zezwolenia na wypłatę dotyczących kwot, względnie na uiszczanie odnośnych premii.

W końcu uzupełnia się przepis § 25. o tyle, że zapłata datków do funduszu religijnego może odbywać się obok dotychczas obowiązujących sposobów w ten sposób, że obowiązany do opłaty datku uiszcza go zapomocą pocztowego kwitu złożenia w jakimkolwiek urzędzie pocztowym na rachunek głównej kasy dotyczącego kraju koronnego.

Zaleski wlr.

Hussarek wlr.

162.

Obwieszczenie Ministerstwa kolei żelaznych z dnia 31. lipca 1913,

dotyczące koncesjonowania wązkotorowej kolejki w Celowcu i okolicy.

C. k. Ministerstwo kolei żelaznych udzieliło na zasadzie i w myśl postanowień ustawy o kolejach niższego rzędu z dnia 8. sierpnia 1910, Dz. u. p. Nr. 149, w porozumieniu z interesowanymi c. k. Ministerstwami i c. i k. Ministerstwem wojny stolicy

kraju Celowcowi koncesyę na budowę i utrzymywanie w ruchu wązkotorowej kolejki elektrycznej, która będzie zbudowana po zwinięciu i odpowiedniem przekształceniu istniejącej kolei konnej. nie koncesjonowanej dotąd ani jako kolej lokalna ani jako kolejka, a to pod warunkami i zastrzeżeniami określonymi w dalszym ciągu, tudzież uchylając równocześnie moc obowiązującą odnoszącego się do kolei konnej reskryptu koncesyjnego c. k. Ministerstwa handlu z dnia 15. maja 1891, l. 588.

Koncesjonowana kolejka obejmuje następujące linie:

- a) od dworca głównego w Celowcu przez Bahnhofstrasse i Burggasse na Nowy Plac, następnie przez Stern-Allee i plac św. Duchy na Stauderplac a stąd przez Villacherstrasse (gościniec państwowy) aż do stacyi końcowej „See“ nad jeziorem Werbskim;
- b) boczną linię od placu św. Duchy przez Ursulinengasse i Theatergasse na Henplac, następnie przez Wodleygasse przez St. Veiterring i St. Veiterstrasse (gościniec państwowy) do Kreuzwirt a stąd wzdłuż tejże ulicy do stacyi końcowej w Annabichl, która ma być urządzona w pobliżu cmentarza miejskiego oraz
- c) odnogę tej linii bocznej od Ursulinengasse przez Theaterplac i przez Radetzkystasse aż do punktu końcowego, leżącego w pobliżu ulicy Kinkstrasse.

§ 1.

Co do koncesjonowanej kolei żelaznej korzysta koncesjonaryuszka z ulg finansowych, wymienionych w artykułach V. do XII., względnie XXXII. ustęp 3., ustawy z dnia 8. sierpnia 1910, Dz. u. p. Nr. 149.

§ 2.

Koncesjonaryuszka jest obowiązana ukończyć budowę linii kolei żelaznej, wspomnianej na wstępie, najpóźniej w przeciągu roku, licząc od dnia dzisiejszego i oddać gotową kolej na użytek publiczny oraz utrzymywać ją w ruchu bez przerwy przez cały okres koncesyjny.

Jako rękojmię dotrzymywania powyższego terminu budowy ma koncesjonaryuszka złożyć na żądanie c. k. Rządu odpowiednią kaucyę w papierach wartościowych, nadających się do lokowania pieniędzy sierocych.

W razie niedotrzymania powyższego zobowiązania można uznać kaucyę tę za przepadłą.

§ 3.

Celem wybudowania koncesyonowanej kolei żelaznej nadaje się koncesyonaryuszce prawo wywłaszczania podług przepisów ustawowych w tej mierze obowiązujących.

Takież samo prawo nadane będzie koncesyonaryuszce także co do ewentualnej budowy tych kolei dojazdowych, których urządzenie c. k. Rząd uznałby za odpowiadające interesowi publicznemu.

§ 4.

O ileby celem budowy koncesyonowanej kolei miały być użyte drogi publiczne, nie będące w zarządzie gminy Celowca, winna koncesyonaryuszka postarać się o pozwolenie na to u osób, które są obowiązane do utrzymywania tych dróg, względnie u tych władz i organów, które według obowiązujących ustaw są powołane do udzielania pozwolenia na używanie dróg.

§ 5.

Przy budowie koncesyonowanej kolei i ruchu na niej stosować się winna koncesyonaryuszka do osnowy niniejszego dokumentu koncesyjnego, do technicznych warunków koncesyjnych, ustanowionych przez c. k. Ministerstwo kolei żelaznych, jakoteż do istniejących w tej mierze ustaw i rozporządzeń, w szczególności do ustawy o koncesjach na koleje żelazne z dnia 14. września 1854, Dz. u. p. Nr. 238, i do regulaminu ruchu na kolejach żelaznych z dnia 16. listopada 1851, Dz. u. p. Nr. 1 z roku 1852, o ile one w myśl postanowień rozdziału B ustawy z dnia 8. sierpnia 1910, Dz. u. p. Nr. 149, mają zastosowanie do kolejek, dalej do ustaw i rozporządzeń, któreby wydano w przyszłości, wreszcie do zarządzeń c. k. Ministerstwa kolei żelaznych i innych powołanych władz.

§ 6.

Cyfra kapitału zakładowego, rzeczywistego i nominalnego podlega zatwierdzeniu c. k. Rządu.

W tym względzie przyjmuje się za zasadę, że oprócz rzeczywiście wyłożonych i należycie wykazanych kosztów na sporządzenie projektu, budowę i urządzenie kolei wraz z nabyciem parku wozowego i uposażeniem rezerwy kapitałowej, z doliczeniem odsetek interkalarnych, rzeczywiście zapłaconych w okresie budowy i rzeczywistej straty na kursie, wynikłej ewentualnie przy gromadzeniu kapitału, nie wolno wliczać w kapitał żadnych dalszych wydatków.

Gdyby po zużyciu zatwierdzonego kapitału zakładowego miano wystawić dalsze nowe budowle

lub pomnożyć urządzenia ruchu, natenczas można doliczyć odnośne koszty do kapitału zakładowego, jeżeli c. k. Rząd zezwolił na wzniesienie projektowanych nowych budowli lub na pomnożenie urządzeń ruchu i jeżeli koszty te będą należycie wykazane.

Cały kapitał zakładowy ma być umorzony w okresie koncesyjnym według planu amortyzacji, zatwierdzonego przez c. k. Rząd.

§ 7.

Koncesyonaryuszka jest obowiązana przyznawać prawo wolnej jazdy na kolei podoficerom i ordonom, będącym każdorazem w służbie.

Blizsze warunki w tym względzie należy ułożyć w porozumieniu z właściwymi władzami wojskowymi.

Koncesyonaryuszka jest obowiązana uwzględnić przy obsadzaniu posad wysłużonych podoficerów wojska, marynarki wojennej i obrony krajowej w myśl ustawy z dnia 19. kwietnia 1872, Dz. u. p. Nr. 60.

§ 8.

Urzednicy państwowi, funkcyonaryusze i sładzy, którzy korzystają z kolei wskutek polecenia władz, sprawujących nadzór nad zarządem i ruchem kolei, albo w celu strzeżenia interesów państwa z tytułu koncesyi lub z względów skarbowych i wykazują się urzędowymi certyfikatami, wystawionymi przez c. k. Ministerstwo kolei żelaznych dla ich legitymacyi, muszą być przewożeni bezpłatnie wraz z swymi pakunkami podróżnymi.

§ 9.

Koncesyonaryuszka jest obowiązana przewozić pocztę, oraz funkcyonaryuszy zarządu pocztowego i telegraficznego wszystkimi pociągami programowymi.

Za te jak również za inne świadczenia na cele zakładu pocztowego może koncesyonaryuszka domagać się odpowiedniego wynagrodzenia, które będzie ustalone drogą układu.

Korespondencye, odnoszące się do zarządu kolejki a wymieniane między dyrekcją lub zawiadowstwem przedsiębiorstwa kolejki i jej podwładnymi organami albo przez organa te między sobą, mogą być przewożone przez funkcyonaryuszy zakładu kolejowego.

§ 10.

Koncesyonaryuszka jest obowiązana postarać się o zabezpieczenie swych funkcyonaryuszy, zajętych w służbie kolejowej, na wypadek niezdolności do pracy i na starość oraz o zaopatrzenie ich rodzin i przystąpić w tym celu do kasy emerytalnej związku

austryackich kolei lokalnych, o ileby nie utworzono dla koncesyonowanego przedsiębiorstwa kolejowego własnej kasy emerytalnej, zapewniającej przynajmniej takie same korzyści dla członków, względnie nakładającej przynajmniej takie same obowiązki na koncesyonaryuszkę, jak zakład wspomnianego związku, albo o ileby nie zabezpieczono rzeczonym funkcjonaryuszom i ich rodzinom w inny sposób takiego samego zaopatrzenia.

To zaopatrzenie należy przeprowadzić w ten sposób, iż koncesyonaryuszka będzie miała obowiązek zgłaszać w zakładzie emerytalnym związku austriackich kolei lokalnych, względnie w własnej kasie emerytalnej, albo też postarać się o inne zaopatrzenie stałych funkcjonaryuszy z dniem nadania im stałej posady, z innych zaś funkcjonaryuszy przynajmniej tych, którzy pełnią służbę jako motorowi, konduktorzy, strażnicy lub posługacze stacyjni, przy odpowiednim ich zatrudnieniu, najpóźniej po ukończeniu trzech lat służby.

Statut kasy pensyjnej, względnie przepisy normatywne, odnoszące się do zaopatrzenia funkcjonaryuszy kolejowych oraz wszelkie ich zmiany podlegają zatwierdzeniu c. k. Ministerstwa kolei żelaznych.

§ 11.

Koncesyonaryuszka jest obowiązana dostarczać na żądanie c. k. Ministerstwa kolei żelaznych w czasie właściwym wykazów statystycznych, potrzebnych do zestawienia rocznej statystyki kolejowej.

§ 12.

Trwanie koncesyi łącznie z ochroną przeciw zakładaniu nowych kolei, wypowiedzianą w § 9., lit. b) ustawy o koncesyach na koleje żelazne, oznacza się na lat dziewięćdziesiąt (90), licząc od dnia dzisiejszego; po upływie tego czasu gaśnie koncesya.

C. k. Rząd może uznać koncesyę za zgasłą także przed upływem powyższego czasu, jeżeli nie dopełniono zobowiązań co do rozpoczęcia i ukończenia budowy, oraz otwarcia ruchu, określonych w § 2., o ile ewentualne przekroczenie terminu nie dałoby się usprawiedliwić w myśl § 11., lit. b) ustawy o koncesyach na koleje żelazne.

§ 13.

Z wyjątkiem wyraźnego zezwolenia c. k. Rządu nie wolno koncesyonaryuszce powierzać ruchu na koncesyonowanej kolei osobom trzecim na własny lub cudzy rachunek ani prowadzić go samej na rachunek obcy.

§ 14.

C. k. Rządowi wolno będzie uczynić zezwolenie na utrzymywanie koncesyonowanej kolei w ruchu na rachunek innej osoby prócz gminy miasta Celowca zależnem od warunku, aby skrócono odpowiednio termin 25letni, ustanowiony w przytoczonym w § 1. artykule X., względnie artykule XXXII., ustęp 3., ustawy z dnia 8. sierpnia 1910, Dz. u. p. Nr. 149, oraz 90letni czas trwania koncesyi, oznaczony w § 12., ustęp 1., i zastrzedz sobie prawo wykupna i przypadku pod warunkami, które będą w takim razie bliżej określone.

§ 15.

C. k. Rząd ma prawo przekonywania się, czy budowę kolei i jej urządzenia ruchu wykonano w wszystkich częściach odpowiednio celowi i sumiennie, tudzież prawo zarządzenia, aby wadom, zachodzącym w tym względzie, zapobieżono, względnie, aby je usunięto.

§ 16.

C. k. Rząd zastrzega sobie prawo wydania zarządzeń zapobiegawczych, odpowiadających ustawom, na wypadek, gdyby pomimo poprzedniego ostrzeżenia, dopuszczono się ponownie naruszenia lub zaniedbania jednego z obowiązków, przepisanych koncesyą, warunkami koncesyi lub ustawami, a według okoliczności prawo uznania koncesyi za zgasłą jeszcze przed upływem okresu koncesyjnego.

Forster wlr.

163.

Rozporządzenie Ministerstwa robót publicznych z dnia 9. sierpnia 1913,

którem zmienia się rozporządzenie Ministerstwa rolnictwa z dnia 9. stycznia 1904, Dz. u. p. Nr. 6, dotyczącego okręgów i siedziby rewirowych urzędników górniczych.

Zmieniając rozporządzenie Ministerstwa rolnictwa z dnia 9. stycznia 1904, Dz. u. p. Nr. 6, przenosi się na zasadzie § 8. ustawy z dnia 21. lipca 1871, Dz. u. p. Nr. 77, siedzibę rewirowego urzędnika górniczego dla Księstwa Bukowiny począwszy od dnia 1. września 1913 z Kaczyki do Czerniowiec.

Trnka wlr.

164.**Rozporządzenie Ministerstw spraw wewnętrznych, handlu i skarbu z dnia 14. sierpnia 1913,**

którem zabrania się dowozu i przewozu niektórych towarów i przedmiotów z Rumunii, a względnie ogranicza ten dowóz i przewóz.

Dla zapobieżenia zawleczeniu cholery zabrania się na zasadzie artykułu VII. ustawy o taryfie celnej z dnia 13. lutego 1906, Dz. u. p. Nr. 20, dowozu i przewozu następujących towarów i przedmiotów z Rumunii, a względnie ogranicza ten dowóz i przewóz:

1. Używanej bielizny, starych i noszonych już części odzieży (przedmiotów użytkowych), używanej pościeli (używanego pierza do pościeli).

Jeżeli przedmioty te przewozi się jako pakunek podróży lub wskutek zmiany mieszkania, wówczas podlegają one obowiązującym w każdym poszczególnym wypadku szczególnym postanowieniom co

do sanitarno-policyjnej rewizji i ekspedycji przy przekroczeniu granicy.

2. Szmata i gałganów.

Z pod zakazu tego są wyjęte:

- a) szmaty i gałgany, które przewozi się jako towar hurtowny w stanie ściśniętym i w balach, związanych obręczami;
- b) świeże odpadki z przędzalni, tkalni, zakładów konfekcyjnych lub blicharni, wełna sztuczna, shoddy i odpadki nowego papieru.

Przewóz towarów i przedmiotów, wymienionych pod 1 i 2, jest jednak dozwolony, jeżeli są one tak zapakowane, że wszelka manipulacja z nimi jest w czasie drogi niemożliwa.

Odkażenie można stosować tylko przy towarach i przedmiotach, które miejscowa władza sanitarna uważa za zapowietrzone.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Zaleski wlr.

Heinold wlr.

Schuster wlr.

